

жичко, ако и право да си кажемъ, че нѣма, друго по-безвкусно отъ лоши-ти стихове.

До тука ся не свръшятъ Аполлоновы-ты бѣды: принѣденъ да работи съ рѣцѣ-тѣ си за да живѣе, той помогналъ на Троянскый царь Лаомедона, за да си поднови тврѣдины-ты на градъ Троя. Той тамъ работилъ съ Нептуна, и кога-то ся свършила работа-та, нему не платили.

Да свършимъ скоро разказа за приключенія-та на Аполлона по земь-тѣ, до кога-то быде повыканъ на Олимпъ отъ Юпитера. Клитія, дъщеря на Океана и на Теонееж, умрѣла отъ скръбъ като видѣла, че ѿ оставилъ Аполлонъ, и той ѿ прѣобразилъ на слънчевъ любовницъ (слънчеглядъ). Той гонилъ Дафнъ, коя-то прибѣгнала въ обятія-та на бащъ си, рѣкъ Пенееж, та ся прѣобразила на лаврово дръво. Младый Јацинтъ игралъ на колело съ Аполлона; той безъ да щѣ не го съгладаль та го убилъ съ пращкъ-тѣ си; богъ-тѣ съживилъ въ видъ на цвѣте, кое-то носи сѣще-то имя. Кышарисъ, младъ момъкъ отъ Цеосъ, ся уморилъ въ отчаяніе-то си, зачто-то былъ утрепалъ на ловъ единъ елень, кой-то бѣ опитомилъ; Аполлонъ го прѣобразилъ на дръво кышарисъ.

Аполлоновы качества.

Живописци-ти, поети-ты и камънорѣзци-ти (скюлптори) чясто изображавать Аполлона. Омеръ го описва така въ пръвѣ-тѣ си пѣснь у Иліадъ: „Внезапно съ распалено срьдце отъ гнѣвъ, това боже-ство ся стрѣли отъ врѣхища-та на Олимпъ като носи на грѣба си лѣкъ и богатъ кълчанъ! Въ буйно-то му тичаніе, сгрѣлы-ты звѣнтяхъ по рамена та на разгнѣвенный богъ. Той приближява въ видъ на